

Arrest

nr. 198 722 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 november 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt onder andere vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met de familie B. en de bloedvete die hier volgens hem uit voortvloeide, alsook voor de regelmatige agressie door zijn vader waarvan hij het slachtoffer was, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: "Wat betreft de door u aangehaalde problemen met de familie B.(...) stelde u immers dat u na de mondelinge bedreigingen waarvan u in het kader van uw relatie met K.(...) op respectievelijk 10 januari 2017 en 9 mei 2017 zelf het slachtoffer werd, de politie niet te hebben ingelicht (CGVS, p. 14-15). U deed evenmin pogingen om elders bescherming te verkrijgen bij de autoriteiten (CGVS, p. 15). Op geen enkel moment contacteerde u een advocaat om zijn/haar advies in te winnen over de situatie waarmee u geconfronteerd werd (CGVS, p. 15). Uw uitleg, namelijk dat u de eerste bedreiging niet zo ernstig nam, dat u na de tweede bedreiging bang was om de tegenpartij nog kwader te maken, en dat u er gewoon niet aan gedacht had om een advocaat te contacteren, volstaat niet om uw nalaten te rechtvaardigen (CGVS, p. 15). Er dient immers gewezen te worden op het feit dat het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht om verdere, ernstigere, problemen te voorkomen. Indien u de autoriteiten niet op de hoogte stelt van uw problemen, kunnen zij er logischerwijze ook niet tegen optreden. In dit verband kan verder worden opgemerkt dat u verklaarde nooit enig probleem te hebben gehad met de Albanese autoriteiten. Zo gaf u aan dat noch uzelf, noch uw ouders ooit problemen met de Albanese politie hebben gehad (CGVS, p. 9). Verder stelde u in Albanië evenmin ooit aangeklaagd te zijn geweest of voor de rechtbank te zijn moeten verschijnen (CGVS, p. 9).

U verklaarde weliswaar dat uw moeder na de bedreiging begin september 2017 door 'A.(...) N.(...)', de tussenpersoon die als bemiddelaar optrad voor de familie B.(...), aan uw oom L.(...) O.(...), meerdere malen tevergeefs geprobeerd had om klacht neer te leggen bij de politie (CGVS, p. 6 en 17). U heeft deze contactmomenten van uw moeder met de politie echter niet aannemelijk gemaakt. Zo kon u vooreerst niet vertellen hoeveel keer uw moeder precies bij de politie was geweest. U had zich hieromtrent ook niet geïnformeerd (CGVS, p. 17). U verklaarde voorts dat de politie weigerde om hulp te verlenen en dat ze stelden dat het om een zaak ging die tussen de families dient opgelost te worden, dat ze moeilijk alle leden van de tegenpartij naar de gevangenis konden brengen of dag en nacht bij de tegenpartij blijven staan om ervoor te zorgen dat deze niets zou ondernemen (CGVS, p. 6 en 16) terwijl uw moeder wel degelijk uitdrukkelijk aan de politie had vermeld dat er een bloedwraak was uitgeroepen tegen uw familie (CGVS, p. 15). Dat de politie in een dergelijke context niet de nodige stappen zou ondernemen op het moment dat uw moeder aankondigt met een situatie van bloedwraak te zijn geconfronteerd, is dan ook erg onwaarschijnlijk.

(...)

Voorts dient te worden opgemerkt dat, zelfs al zou u de contactmomenten van uw moeder met de politie aannemelijk hebben gemaakt, quod non, u hiermee geenszins aantoonde daadwerkelijk en veelvuldig ernstige pogingen te hebben ondernomen om enige hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten te verkrijgen. Zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Noch u, noch uw familie namen echter op geen enkel moment contact op met hogere politieke of gerechtelijke autoriteiten in Albanië om het volgens u gebrekkige optreden van de politie aan te kaarten (CGVS, p. 16). Uw moeder of iemand anders van uw familie deden evenmin een poging om in een ander politiekantoor klacht neer te leggen (CGVS, p. 16). Uw moeder en/of andere leden van uw familie hebben zich verder ook niet geïnformeerd bij een advocaat over waar ze het gebrekkige optreden van de politie konden aanklagen (CGVS, p. 16). Evenmin nam uw familie contact op met de Ombudsman om bij deze instantie de nodige stappen te ondernemen tegen het gebrek aan optreden vanwege de politie (CGVS, p. 16).

(...)

Ook voor wat betreft de fysieke agressie vanwege uw vader verklaarde u dat noch u, noch iemand anders van uw gezin ooit klacht had ingediend bij de politie. U deed evenmin pogingen om elders bescherming te zoeken. U informeerde zich ook niet over de mogelijkheden waar u terecht zou kunnen in geval van familiaal geweld (CGVS, p. 18). Uw verklaring voor uw nalaten terzake, namelijk dat de vader hoe dan ook uw papa bleef, kan door het CGVS niet aanvaard worden (CGVS, p. 18). Er dient immers wederom gewezen te worden op het feit dat het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht om verdere, ernstigere, problemen te voorkomen. Indien u echter de autoriteiten niet op de hoogte stelt van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden." Verzoeker zijn huidige stelling, in welk verband hij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. bloedwraak en problemen binnen het justitieel en politiek apparaat in Albanië, dat hij vanwege de overheden van zijn land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allermindst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de

commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals naar artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak en problemen binnen het justitieel en politieel apparaat in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Zo verzoeker hekelt dat het KB van 3 augustus 2016 Albanië opnieuw op de lijst van veilige landen geplaatst heeft en hierbij verwijst naar een aantal artikels en verslagen, en stelt dat de Raad van State al een aantal keren heeft geoordeeld dat Albanië niet mag worden beschouwd als veilig herkomstland, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op de lijst met veilige landen. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat de vervolging die zij heeft ondergaan door de familie B. in wezen niet wordt betwist enerzijds, en geen rekening gehouden werd met haar kwetsbaar profiel, namelijk dat zij minderjarig was toen de feiten zich voordeden en zij ook nog minderjarig was tijdens de procedure.

De Raad kan verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat geen rekening gehouden werd met haar kwetsbaar profiel, namelijk dat zij nog minderjarig was tijdens de procedure. De Raad stelt vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekende partij haar asielaanvraag. Aan verzoekende partij werd een voogd toegewezen die haar onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoekende partij op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van haar voogd die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekende partij haar verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoekende partij. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoekende partij toont ook niet *in concreto* aan dat de vragen die werden gesteld niet aangepast waren aan haar leeftijd of dat zij de vragen niet begreep.

Met haar stelling dat zij minderjarig was toen de feiten zich voordeden, toont verzoekende partij niet aan dat zij als adolescent geen stappen zou kunnen hebben ondernomen of geen toegang zou hebben gehad tot het verkrijgen van een daadwerkelijke bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat zij geen klacht(en) heeft ingediend of andere stappen heeft ondernomen om bescherming of hulp te verkrijgen in Albanië voor haar beweerde problemen. Uit niets blijkt dan ook en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij voor haar beweerde problemen in haar land van herkomst, omwille van haar jeugdige leeftijd of om welke andere reden dan ook, geen hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten kan krijgen. De Raad wijst er in deze nog op dat er in de bestreden beslissing ook op gewezen wordt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat minderjarigen ook op gemeentelijk niveau bescherming kunnen krijgen via de “child protection units” en tevens beroep kunnen doen op de nationale kinderplichtlijn die beheerd wordt door een niet-gouvernementele organisatie.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de vervolging die zij heeft ondergaan door de familie B. in wezen niet wordt betwist, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 oktober 2017 opgenomen

grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS